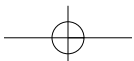
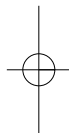
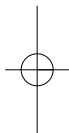
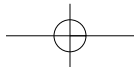
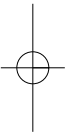
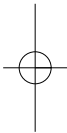

Hjärtats mörker

Jonas Moström
HJÄRTATS MÖRKER

Kriminalroman

Natur & Kultur

AV SAMME FÖRFATTARE

Dödens pendel, 2004

Svart cirkel, 2006

info@nok.se

www.nok.se

© Jonas Moström 2008

Bokförlaget Natur och Kultur, Stockholm

Omslag: Anders Timrén

Omslagsfoto: © age fotostock

Satt med Indigo 11,5/13 av Ljungbergs sätter, Köping

Tryckt och inbunden av ScandBook, Falun 2008

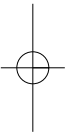
ISBN 978-91-27-11576-7

*Den farligaste av våra fördomar är tron
att vi inte har några.*

VEIKKO A. KOSKENNIEMI

*Om det är förnuftet som formar människan,
så är det känslan som leder henne.*

JEAN-JACQUES ROUSSEAU

Torsdagen 8 maj 2008

Fredrika Levinder såg på armbandsuret. Om sju sekunder skulle hon börja sin joggingrunda. Den här morgonen var hon fast besluten att slå sitt personbästa på tolv och fyrtiofem.

Solen lyste från en ljusblå himmel, inte ett moln syntes till. Det var kyligt i luften och skogen doftade friskt av barr, jord och trä.

Hon började springa. Som vanligt var de första stegen jobbigast. Att det var fuktigt i spåret efter nattens regn gjorde det ännu tyngre än vanligt. Men hon kände sig pigg och full av energi, och om hon sparade sina krafter till den avslutande backen borde hon kunna slå sitt rekord.

Det är konstigt, tänkte hon. Trots att hon bara hade sovit sex timmar den gångna natten kände hon sig mer utvilad än på länge. Till klockan kvart i ett hade hon suttit uppe och förberett den presentation hon skulle hålla för två av bankens storkunder. Datorn hade krånglat, och när hon till slut fått den att fungera hade hon av en tillfällighet upptäckt att en del av siffrorna i underlaget behövde uppdateras.

Ibland har man tur, tänkte hon. Hennes chef skulle inte ha blivit glad om hon hade visat felaktiga kalkyler. Ett sådant misstag kunde ha tvingat honom att göra verklighet av sitt hot att omplacera henne. Hon visste att hon inte hade gjort bra ifrån sig på jobbet på sistone, men nu skulle det bli ändring på det.

Nu när hon äntligen hade fattat sitt beslut. Säkert var det där- 7

för hon hade sovit så bra inatt. Ett gott samvete är den bästa huvudkudden, som hennes pappa brukade säga.

Hon kom till den första nedförsbacken och försökte slappna av, lät benen löpa av sig själva. Hon bestämde sig för att inte tänka på det som hänt. Det här var hennes stund på dagen och den skulle hon njuta av. Inte ens det faktum att Adam låg hemma med feber för fjärde dagen i rad gjorde henne på dåligt humör. Mormor Elise var den perfekta barnvakten, och enligt henne var Adam redan på bättre humör tack vare två Piggelin och det senaste numret av *Fantomen*. Den rapporten hade hon fått från sin mamma när hon ringde för bara några minuter sedan.

Och trots att hon kom iväg något senare än vanligt imorse skulle hon hinna till kontoret i god tid före första mötet. Det enda som stressade henne var att hon inte fick glömma att lämna tillbaka böckerna hon hade på snabbblån. Hon var redan tre dagar försenad, och det var inte likt henne att inte passa tider. Men även det var en bagatell i jämförelse med vad hon hade gått igenom den senaste tiden.

Hon drog in den friska luften i lungorna, kände att hon började bli varm under kläderna. Här och var hade det bildats små vattenpusslar i spåret och det kippade om hennes skor i sågspånet. Runtomkring henne i träden tävlade fåglarna om att kvittera högst. Det gjorde stegen lättare och hon kände sig upplivad. Idag hade hon till och med lämnat Mp3-spelaren hemma. Inte ens Madonna eller Robbie Williams kunde konkurrera med vårens egen symfoni av ljud.

Hon vände ansiktet mot solen, kände hur den värmdde. Hon tänkte på Victor. Beslutet att stanna hos honom var riktigt. Trots att de inte hade det bra tillsammans ville hon inte lämna honom. De hade varit gifta i snart femton år, och dessa år hade skapat band mellan dem som blivit synliga först när hon försökt göra sig fri. Gräset skulle alltid vara grönare på andra sidan, men bara i korta glimtar, och allt bleknade med tiden. Hur ogärna hon än ville medge det var Victor hennes enda trygghet i livet.

Och det var hennes fel att situationen såg ut som den gjorde. Det var hon som hade svikit honom. Men hon hade inte kunnat motstå frestelsen. Hennes kärlek till Victor hade svalnat och ersatts av en gnagande irritation över hans fel och brister. Eller

egenheter som hon hade bestämt sig för att kalla dem i fortsättningen. Skäggstubben i handfatet, de högljudda snarkningarna som väckte henne om nätterna och hans ständiga kommentarer framför tv:n.

Nu hade hon intalat sig att se allt från den ljusa sidan. Försöka hitta tillbaka till den stillsamma kärlek och respekt som en gång funnits mellan dem. Men det skulle inte bli lätt. De senaste månaderna hade Victor blivit så annorlunda. Han for ut mot henne på ett sätt som han aldrig gjort förut, tog knappt i henne längre och tittade henne sällan i ögonen.

En gång – när de för en gång skull hade delat en flaska vin till maten – hade han brusat upp och gripit henne hårt i armen. Och det enbart på grund av en liten meningsskiljaktighet som hon inte ens kom ihåg vad den handlade om. Men den okontrollerade ilskan i hans blick skulle hon aldrig glömma.

Kanske visste han. Kanske hade han på något sätt fått reda på vad hon hade gjort. Men då borde han väl ha sagt något?

Hon sköt undan tankarna, fokuserade på sina andetag. Benen kändes tunga och fukten från marken hade trängt in i hennes skor. Hon blev arg på sig själv för att hon inte hade köpt de nya GoreTex-skorna som hon sett i Stadiumbutiken på Storgatan i lördags.

Nu kom hon till stället där spåret svängde nittio grader. Sexhundra meter kvar. En blick på klockan visade att hennes personbästa var inom räckhåll. Hon tog kurvan så snävt som möjligt och kom in i ett parti som låg i skugga. Granarna stod täta och höga omkring henne och luften blev kall och rå. Fågelsången hade tystnat och det enda hon hörde var pulsen som slog i tinningarna.

En plötslig oro kom över henne. Hon hade svårt att förstå varför. Tanken på att det berodde på mörkret och den oväntade tystnaden kändes bara löjlig. Hon märkte att hon hade ökat takten fast hon visste att hon måste spara sig till uppforsbacken i slutet.

Hon tvingade sig att sakta ner stegen, men hjärtat slog allt snabbare och känslan av obehag lämnade henne inte.

Då rev en hurtig melodi sönder tystnaden. Det var hennes mobiltelefon. Eftersom hon nyss hade pratat med mamma var

första tanken att det var hennes chef som undrade var hon höll hus. Att man aldrig kan få vara ifred, tänkte hon och stannade. Hon drog upp dragkedjan på midjeväskan och slet upp telefonen.

Displayen visade att hon hade haft fel i sin gissning. Det var inte från kontoret. Med bekymrad min lyfte hon luren till örat och svarade.

2

Elden spred sig snabbt. Sara och Erik Jensen stod vid majbrasan på Norra berget och såg hur lågorna klättrade upp genom lagren av träd, kvistar och annat brännbart bråte som låg i en imponerande hög mitt på parkeringen. Erik rullade sittvagnen fram och tillbaka i en jämn rytm och hoppades att Sanna, nyss fyllda två, skulle somna. Sara höll hennes storasyster Erika i handen så att inga plötsliga kramar eller pussar skulle störa nattningsproceduren.

Klockan var kvart över åtta på valborgsmässoafton. Som vanligt hade folk gått man ur huse för att fira in våren. Två mansköror hade redan avverkat sin repertoar, och nu var det dags för PRO-kören att stämma upp *Sköna maj*. Det var kallt i luften. En svag vind drog in från nordväst och gav liv till brasan som nu brann för fullt i varje vrå. Lågorna tecknade sig som orangeröda vågor mot den mörkblå himlen. Lukten av fuktigt bränt trä blandades med doften från grillad korb och krut från smällarna som några tonårskillar fyrade av en bit bort.

När tre kinapuffar smälde av i tät följd slog Sanna upp ögonen, och efter en halv sekunds förvirring började hon gråta. Erik kastade en ilsken blick mot killarna och lyfte upp Sanna ur vagnen. Han lade henne mot axeln och började vagga i sidled som han brukade när hon skulle sova, men det var lönlöst. När han hade nynnat en halv vers av *Mors lilla Olle* kände han hur den lilla kroppen sträckte på sig, armen for ut och det knubbiga pek-fingret riktades mot elden.

- Titta dä, pappa. Titta, det blinnej!

Erik insåg att spelet var förlorat och att Sanna skulle vara vaken i minst tre timmar framåt. Lika bra det, tänkte han. Då kanske vi får sovmorgon imorgon. Det kunde han behöva. Han hade fortfarande inte sovit ikapp de timmar han gått miste om under veckans nattjourer, och idag hade han dessutom blivit beordrad att hoppa in på akuten eftersom den ordinarie medicinjournen fått magsjuka.

Erika släppte mammas hand och studsade med illa dold förjusning över att lillasyrren hade vaknat fram mot Erik.

– Hej Bollis! ropade hon och sträckte upp armarna mot Sanna.

Erik satte sig på huk. Erika slog genast armarna runt Sannas hals och gav henne en kram, som snabbt övergick till ett brottargrepp som fick den nyvaknade att vrida sig som en mask och protestera högljutt.

– Såja, nu räcker det, sa Erik och reste sig upp med Sanna i famnen.

– Kan hon inte komma ner och leka? frågade Erika och skuttade ett varv runt hans ben.

– Nej, det är så mycket folk här, och smällare också. Ni får leka sen.

Erik hävde upp Sanna på sina axlar. Erika stannade upp i ringdansen, blängde besviket på honom och sa:

– Jag vill också sitta på dina axlar.

– Det där var väl onödigt, sa Sara och gav Erik en irriterad blick. Snacka om psykologi.

Hon sträckte ut handen mot sin äldsta dotter och sa:

– Kom hjärtat, vi går ett varv och ser efter om några av dina kompisar från förskolan är här. Jag tyckte att jag såg Julia för en stund sen.

Sara tog Erika i handen och de försvann bort i vimlet. Erik stod kvar med blicken i lågorna, bet sig i underläppen och kände sig dum. Kunde hon åtminstone inte försöka vara lite trevlig? tänkte han. Herregud, det får väl vara någon måtta med millimeterrättvisan.

Han andades in den svala aprilluften och försökte lugna sig. Han visste att Sara hade mått ganska dåligt på sistone. Klädaffären som hon jobbat i de senaste femton åren hade gått i konkurs

vid årsskiftet, och när Sanna började på dagis och mammaledigheten var slut hade hon plötsligt inget arbete att återvända till. Trots att hon sökt flera jobb hade hon inte fått något. Hon blev mer och mer uppgiven för varje dag som gick. Det enda hon pratade om nuförtiden var hur tråkigt det var att gå hemma och sköta markservicen.

Under hela middagen hade de diskuterat Saras problem. De fetaostfyllda lammfärsbiffarna hade inte smakat lika gott som vanligt, trots att de hade sällskap av en flaska Navajas från 1997.

Han hade han försökt stötta henne och sagt att vindarna snart skulle vända igen. Men hon ville inte lyssna på det örat. Och som vanligt var hon sur på honom för att han jobbade för mycket. Igår kväll, när han hade åkt in till sjukhuset och lämnat henne med två griniga ungar som vägrade sova, hade hon till och med börjat skrika på honom inför barnen.

Det hjälpte inte att han gång på gång hade sagt att han inte hade något val eftersom han blivit beordrad. Och argumentet att det faktiskt var han som försörjde familjen gjorde henne bara ännu mer förbannad. Han var inte heller lycklig med situationen. Det fanns inget han önskade hellre än att Sara skulle få ett arbete. Men det gick inte att blunda för fakta. Räkningarna måste betalas och därför var han tvungen att jobba. Dessutom hade han fått dubbel ersättning för jouren eftersom han blivit beordrad – men det hade han inte sagt till Sara. Hon skulle bara ta det som ytterligare en pik om att hon inte bidrog till familjens försörjning.

Vinden ändrade riktning och några glödande flisor seglade ut i den blå skymningen och slocknade. Erik kände värmen från elden och tog tre steg bakåt. Sanna satt nöjd på hans axlar och utbrast då och då ett »titta dä», alltid med olika betoning och olika grad av upphetsning. Hundar och andra djur låg fortfarande ohotat i topp när det gällde Sannas intresse.

Ja, ja, tänkte han. Det är väl så här det är att ha småbarn. Och det går upp och ner i alla förhållanden. Vi har knappt någon tid för varandra längre och tillfällena för ömhet är få. Efter resan till London i vintras hade de legat med varandra högst en gång i månaden, och då skedde det mest på rutin eftersom båda var så trötta.

Sanna gav upp ett kort skratt och i ögonvrån såg Erik hur en gammal dam log mot henne.

Det kommer att bli bra mellan oss igen, tänkte han. Snart hittar Sara ett nytt jobb och blir glad igen. Blir samma Sara som han en gång hade förälskat sig i, och som han fortfarande tyckte väldigt mycket om. Hon var i alla fall den bästa mamma han kunde önska sig till sina underbara tjejer.

Sara höll hårt i Erikas hand. Hon styrde stegen medsols runt elden och spanade efter Julia och hennes mamma, men de stod inte kvar på platsen där hon hade sett dem. Erika tjatade oavbrutet om att sitta på pappas axlar. Till slut orkade Sara inte höra mer. Hon tog upp chokladkakan hon hade i fickan på kappan och bröt av två rader. Erika fick den ena, sken upp som en sol, gjorde ett glädjeskutt och klappade händer. Godis när det inte var lördag var ett undantag, men det var ju trots allt valborg och vad gör man inte? tänkte Sara och stoppade den andra biten i munnen. När Erik är så dum kan han ta sina principer och flyga någonstans.

De stannade till och lyssnade till PRO-kören som nu var mitt inne i *O hur härligt majsol ler*. Sara tyckte att melankolin i melodin stämde med hur hon kände sig inombords.

Nu hade hon varit arbetslös i fyra månader. Ingenting tydde på att hon skulle hitta ett jobb före sommaren. Det växte inte direkt klädbutiker på träd i Sundsvall – och de som hon ville jobba i hade inte några lediga tjänster inom överskådlig framtid. Vikariaten som arbetsförmedlingen föreslagit henne hade hon genast tackat nej till. Hon hade arbetat nästan hela sitt vuxna liv i klädbutik och kunde inte tänka sig att plötsligt ställa sig i kassan på McDonald's eller börja städa kontorslandskap.

Å andra sidan stod hon inte ut med att vara arbetslös hur länge som helst. Hon blev mer och mer isolerad, och känslan av att samhället inte längre behövde henne växte sig allt starkare. Visst hade hon hört väninnor som klagat över hur jobbigt det var att inte ha något jobb, men det var först nu, när hon själv hade drabbats, som hon förstod hur plågsamt det var. Hon kände det som om hon kom längre och länge bort från sig själv för var dag som gick.

Erika ryckte henne i armen.

– Mamma, kan jag få en schokla till? Snälla?

Den där vädjande blicken som inte gick att motstå.

– Ja, men bara en bit till. Du vet att det inte är bra för tänderna.

Sara bröt av ännu en rad och gav till Erika. Sången tonade ut och folk applåderade. Körledaren drog en anekdot om nästa visa, men Sara lyssnade inte. Hon tänkte på alla anställningsintervjuer hon varit på de senaste månaderna. Varje gång hade hon blivit ratad för yngre tjejer eller killar som knappt var torra bakom öronen. Allt skulle vara så ungt och hippt nuförtiden – det var som om erfarenheten inte längre räknades. Och ändå var hon bara 37 år. Det var inte klokt.

För varje negativt besked hade hon blivit allt mer osäker på sig själv. Den senaste månaden hade hon bara sökt ett nytt jobb och självkänslan var nere på noll.

Hon visste inte om hon orkade bli förnedrad av ytterligare ett nej. Trots att hon visste att hon måste vara aktiv för att få ett jobb som hon verkligen ville ha, gjorde hon allt för att slippa lyfta luren och ringa runt. Det fanns inte ett dammkorn i huset, frysen var fullproppad med korvgryta, köttfärssås och vegetarisk lasagne och hon var mer aktiv än någonsin i föräldragruppen på dagis.

I början hade det självpåtagna hemarbetet hjälpt henne att glömma sina bekymmer. Men den senaste tiden hade hon börjat känna sig utnyttjad. När Sanna började på dagis hade Erik varit väldigt snabb med att lägga över ansvaret för hemmet på henne. Den gångna veckan hade hon till och med tvättat bilen och betalat månadens räkningar på internet.

Hon insåg att hon var destruktiv och gjorde sig själv till martyr, men hon orkade inte bryta mönstret. Och det var väldigt jobbigt att vara ekonomiskt beroende av Erik. Han påpekade jämt att han måste jobba så mycket för att försörja familjen, särskilt nu när föräldradagarna var slut. Men det var inte hon som hade bestämt att de skulle köpa den dyraste plasma-tv:n, en ny digitalkamera och två bärbara datorer. Hon skulle hellre leva ett enklare liv, bara hon fick mer hjälp med barnen och andra vardagssysslor.

Hon kände det där trycket över bröstet som hon märkt av allt oftare på senare tid. Kunde inte Erik se hur hon mådde och försöka hjälpa henne? Det enda han gjorde var att lyssna och se medlidande ut.

Präktiga Erik. Han hade alltid ett vänligt ord över till alla, men när Sara kände sig som mest bitter frågade hon sig om det verkligen fanns en genuin välvilja bakom hans fasad. Hon hörde hans röst som ett eko i huvudet: »Allt kommer att bli bra igen, Sara. Lita på mig.»

Hon fnös till. När hade han tänkt att det skulle ske? Nu hade det gått fyra månader utan att något hade hänt, och hon fick svårare att andas för varje dag. Hon hade till och med tappat lusten att måla och skulptera som hon brukade tycka så mycket om. Det kunde inte fortsätta så här.

Hon tog Erika i handen och gick vidare. Återigen kom hon att tänka på resan till Provence som hon hade hittat på nätet igår. En skrivarkurs i den medeltida staden Saint-Paul-de-Vence med handledning av två författare som båda hade gott renommé. Kursen var nästa helg, torsdag till söndag, och hon kände att det var precis vad hon behövde för att komma bort en stund.

Hon hade alltid tyckt om att skriva, mest dagböcker och små betraktelser om livet i allmänhet. På sommarlovet efter gymnasiet hade hon gått en skrivarkurs i Bohuslän som resulterat i en oerhört romantisk novell om kärleken mellan två studenter. Några månader senare hade hon träffat Erik, och den mer påtagliga kärleken hade tagit överhanden. Sedan dess hade hon bara skrivit kortare stycken, högst sporadiskt när andan föll på.

Men i sorgen över att gå utan arbete hade behovet av att skriva åter växt sig starkt. De senaste veckorna hade hon suttit en stund varje kväll och plitit i den röda anteckningsboken som hon fått av Erik i jul. Hon hade uppslag till flera noveller och kanske en roman men insåg att hon behövde hjälp för att komma igång. Och så hade hon hittat skrivarkursen i Saint-Paul-de-Vence, som hon besökt en gång när hon var på språkresa i Marseille. Hon mindes staden som väldigt vacker, och när hon tittade på bilder på nätet hade hon känt en stark längtan dit. Dessutom skulle hon säkert bli erbjuden ett jobb om hon bara kom bort från stan några dagar.

Sara kastade en blick på Erika som slickade fingrarna rena från choklad. Hon kände ett styng av dåligt samvete. Är det något fel på mig eftersom jag vill resa bort från mina barn och min man? Nej, intalade hon sig. Det är fullt normalt, alla hennes väninnor hade samma behov. Man måste få vara vuxen ibland.

Frågan var om Erik skulle låta henne åka? Hon hade tänkt fråga honom under middagen men inte kommit sig för. Stämningen hade varit tillräckligt dålig som den var, och hon hade inte velat försämra den ytterligare. Hon visste att Erik gick jour den aktuella helgen, men hennes föräldrar hade lovat att ställa upp som barnvakter, så det praktiska var inget problem.

Hon bestämde sig för att ta sig i kragen och fråga Erik. Hon kunde inte få mer än ett nej.

Nu såg hon Sannas blonda kalufs huvudet högre än alla andra. Fortfarande på pappas axlar med världen för sina fötter. Sara kände att hon var svettig i handen och släppte taget om Erika. Hon insåg att hon var nervös och blev irriterad på sig själv för att hon kände så. Erik skulle säkert förstå. Han hade sagt att han var beredd att ställa upp för henne bara hon talade om vad hon ville. Dessutom var han en underbar pappa för barnen.

Sara insåg att hon hade överreagerat när han hade lyft upp Sanna på axlarna, men hon var trött och ledsen. Och hon visste att Erik inte brukade ta så illa vid sig av hennes utfall. Hon tog Erika i handen, gjorde en lov kring ett gäng skrålande ungdomar med färgglada overaller och studentmössor som stod i en ring och rökte och drack öl. Teknologer, tänkte Sara med en suck och gick snett framför Erika så att hon inte skulle upptäcka festpriserna och börja peka och ställa frågor.

Nu fick Erik syn på dem. Han log och lyfte genast ner Sanna.
– Nu är det din tur, sa han och såg på Erika.

Sara fick Sanna i famnen och Erik krängde med viss möda upp Erika till den populära utkiksposten.

– Förlåt om jag var dum, sa Sara, men du vet hur det är.

– Ingen fara, sa Erik. Träffade ni Julia?

– Nej, men jag fick schokla! utbrast Erika och slickade sig om munnen.

– Ockla, ockla! tjöt Sanna och sträckte armarna mot Sara.

Erik tittade på Sara och höjde på ögonbrynen, men log fortfarande.

– Ja, ja, ni ska få, suckade hon och gav Sanna och Erika varsin bit innan hon delade den sista raden med Erik.

De stod tysta en stund, såg på elden som nu hade brunnit ner till glöd i den yttersta ringen på marken. Två damer med Lionsbössor skramlade förbi och log mot barnen, som smaskade på chokladen. Kören tog en paus och sorlet av folk som pratade med varandra tilltog. Sara vände sig mot Erik, sökte hans blick och fick den.

– Jo, sa hon. Det är en sak som jag har tänkt på. Något som skulle hjälpa mig att komma på fötter igen. Få tillbaka lite av min självkänsla.

– Jaha, vadå?

Hon tvekade en stund. Sedan sa hon orden som hon skulle ångra i resten av sitt liv.

– Jag skulle vilja resa bort ett tag.

3

Sebastian, sju år, spände pilbågen och siktade.

– Kolla hur säkert jag träffar den här gången!

Elias, som var elva månader yngre, gjorde som han blev tillsagd. Pilen flög iväg och landade tre meter till höger om tallen med måltavlan.

– Bravo! ropade Elias och sträckte armarna mot skyn.

– Äsch, sa Sebastian. Jag missade ju. Måste försöka igen, för när cowbojsarna kommer får vi ingen andra chans.

– Nej, då skjuter vi dom på direkten och snor deras pikkadoller, utbrast Elias och formade handen till en pistol och siktade mot tallstammen. Pang! Pang!

Sebastian sänkte bågen och såg surt på Elias.

– Äh, du glömmer ju att vi är indianer. Vi är blekansiktenas fiende nummer ett. Glöm aldrig det.

Elias kände med handen över fjädrarna på huvudet.

– Nä, nä, jag lovar.

Sebastian hämtade pilen och borstade bort jord från spetsen. Sedan lade han skåran mot strängen på sin hemgjorda båge, knep ihop ena ögat och siktade igen. Elias tog upp en pinne från marken och ristade ett kors i en av de få snöplättar som fortfarande fanns kvar. Solen värmdes skönt. Det var en perfekt dag för att leka i skogen.

De hade fått lov att gå till kojans som de hade byggt på jullovet med sin pappa. Nu hade de inte varit där på några veckor och det skulle det bli spännande att se hur den såg ut när nästan all snö var borta. Sebastian var säker på att han hittade vägen. Han bru-

kade följa med sin mamma på promenader i skogen, och dessutom låg kojan inte långt hemifrån. Det var bara att gå elljusspåret tills man kom till den stora stenen och sedan ta till höger och följa bäcken.

Sebastian släppte iväg pilen, och när den träffade mitt i måltavlan höjde han händerna och ropade:

– Yes! I did it.

Elias visste inte vad det betydde, men det sa han inte. Istället hoppade han runt i en vild dans och viftade med pinnen i luften.

– Nu kan blekfisarna komma, sa Sebastian och skrattade till.

– Nu kan fisarna komma, sa Elias och skrattade ännu högre.

Sebastian blev med ens allvarlig och satte handen bakom örat och lyssnade.

– Nu måste vi skynda oss till kojan. Jag tycker att jag hör ljudet av hovar som närmar sig ...

Han tog pilen och bågen och sneddade upp mot elljusspåret igen. Elias gick hack i häl och slog pinnen i marken. Han tänkte att han inte alls ville vara indian. Han ville vara Harry Potter. Tänk att kunna rikta trollspöet mot en cowboy och förstelna honom på en millisekund!

– Zabbadang! ropade han och pekade med pinnen på en enbuske som såg ut som ett troll.

Ingenting hände. Pinnen kanske inte var så magisk ändå, men om han höll den riktigt hårt skulle den säkert bli det.

De kom upp i spåret. Sebastian satte handen för pannan och spejade. Just när de skulle börja gå igen hörde de ett högt gällt skrik. Det lät som om det kom strax bakom den kulle som de hade framför sig. Sebastian vände sig mot Elias och höll ett pekfinger över läpparna.

– Sch! väste han. Blekansiktena har tagit en av våra indianfruar som gisslan. Vi måste befria henne.

Elias nickade och undrade vad det var Sebastian nu hade hittat på. Han kände sig rädd och ville gå hem, men vågade inte säga något. Det värsta han visste var att bli kallad fegis. Sebastian tog honom i armen och de smög ner i diket igen. Sakta korsade de sig fram genom tät björksly. När de kom upp i höjd med krönet sneddade de upp mot spåret igen.

Plötsligt stannade Sebastian upp och stirrade på marken framför sig. Han satte sig på huk och tog upp ett svart rektangulärt föremål. Elias gick runt honom och såg att det var en mobiltelefon.

– Wow, sa Sebastian. Det är bergis nån av cowbojsarna som har tappat den. Vi tar den till vår koja och gömmer den.

– Som vår egen skatt, sa Elias hoppfullt.

– Precis, sa Sebastian.

De båda pojkarna betraktade telefonen. Sebastian kände genast igen den – deras mamma hade en likadan. En grön fyrkant med en vit telefon lyste på displayen och det stod ett telefonnummer bredvid. Sebastian lyfte luren till örat och hörde hur det susade som om linjen var öppen. Han hittade knappen på toppen av mobilen och tryckte in den tills displayen slocknade.

– Så där, sa han stolt. Vi måste hushålla med batteriet.

– Självklart, sa Elias.

Sebastian stoppade mobilen i fickan på sin mockabyxa och såg uppfordrande på Elias.

– Och du får absolut inte tala om för nån att vi har telefonen. Den är vår hemlighet. Fattar du?

Klart att Elias fattade. Han var väl inte dum.

– Inte ett ord över mina läppar, sa han, för det hade han hört en tuff polis säga i en film.

– Bra, sa Sebastian.

Han satte pilen till bågen och siktade på en myrstack några meter bort. Pilen svischade iväg åt höger och försvann in i en björkdunge.

– Typiskt, sa Sebastian och sprang efter pilen.

När han kom fram till dungen såg han något vitt som hängde på en låg gren. Såg ut som en liten tygbit som vajade i vinden. Han glömde pilen och plockade upp sitt nya fynd.

– En tjejkalsong, sa han och såg förvånad ut.

Han granskade den närmare. Den var sönderriven, men tyget var glatt. Kanske gick det att använda den till något i kojans. När han hade tänkt den tanken kände han sig plötsligt lite ängslig. Det här passade inte in i leken, och nu började han undra var alla saker egentligen kom ifrån.

Han tittade sig omkring för att se om det var någon som försökte skämta. Hans pappa brukade ibland hitta på de mest toki-ga upptåg, men något sådant här hade han aldrig gjort förut. I diket en bit bort upptäckte Sebastian en gympasko i gräset. Han log. Det var visst någon som försökte spela dem ett spratt. Han höjde bågen och började smyga i riktning mot skon. Det mjuka gräset gjorde att han inte gav ifrån sig ett ljud. Han vinkade till Elias att följa efter, och lillebrorsan lydde med viss tvekan.

Ett ben med rosa byxa blev synligt, och nu förstod Sebastian att det verkligen var en människa som gömde sig i gräset.

– Indianerna anfaller! ropade han och tog tre snabba steg fram mot vem det nu var som låg i bakhåll.

Han stannade tvärt och drog efter andan. Stod orörlig en lång stund och bara stirrade. Först fattade han inte vad han såg. I gräset mellan några kala träd låg en kvinna. Hon var ungefär lika gammal som hans mamma, hade rosa joggingdress på sig och brallorna var neddragna till vristerna. Hon hade inga trosor och Sebastian släppte tygstycket han höll i handen. Elias kom upp jämsides med honom och flämtade till. Kvinnans låg alldeles stilla och hennes blick stirrade rakt upp i himlen. Sakta gick det upp för Sebastian vad det var han såg. Han vände sig till sin lillebror som blivit kritvit i ansiktet.

– En döing, sa han myndigt.

Elias nickade och petade med sin käpp i backen framför sig.

– En döing, upprepade Sebastian med hög röst.

Han hade aldrig sett en död människa förut, bara på film. Men det tänkte han inte berätta för Elias.

– Jag vill hem, sa Elias, för nu brydde han sig inte längre om ifall han skulle bli kallad fegis.

– Som indian måste man vara beredd på det mesta, sa Sebastian. Men okej, vi kan gå hem och spela dataspel om du vill.

– Nu på en gång, sa Elias.

De vände om och gick upp på spåret. Sebastian stannade till och kastade en sista blick på kvinnan i gräset. Elias stirrade ner i backen och ritade en cirkel i sågspånet med trollstaven. Sedan började de vandra hemåt. När de kommit en bit såg de en ljushårig kvinna med ryggsäck en bit in i skogen. Hon stod vid en gran, hade ryggen vänd mot dem och viftade med något orange.

Sebastian och Elias utväxlade en hastig blick, sedan började de springa det snabbaste de kunde. Först när de kom hem till sin egen gata stannade de och pustade ut.